

Alice, een beetje bedeesd, want ze wist niet goed of het wel gepast was, dat zij eerst sprak, «me te zeggen, waarom uw kat zoo zit te grimlachen?»

«'t Is een Cypersche kat», zei de Hertogin. «Daarom. Big!»

Het laatste woord zei ze zoo heftig, dat Alice er van opsprong. Maar het volgend oogenblik zag ze, dat het gericht was tot het kind en niet tot haar. Daarom vatte ze weer moed en ging verder:

«Ik wist niet, dat Cypersche katten altijd grimlachten. Om u de waarheid te zeggen, ik wist niet, dat katten *konden* grimlachen».

«Dat kunnen ze allemaal», zei de Hertogin, «en de meesten doen het».

«Ik weet er geen een, die het doet», zei Alice zeer beleefd, erg in haar schik, dat ze zoo aardig zaten te keuvelen.

«Dan weet jij nog niet veel», zei de Hertogin, «dat verklaar ik je».

Alice beviel den toon, waarop dit gezegd werd, niet bijzonder en vond het raadzaam een ander onderwerp van gesprek te kiezen. Terwijl ze hiernaar zocht, nam de keukenmeid den ketel met soep van het vuur en begon onmiddellijk alles